BUCURIILE IERNII, BUCURIILE SPORTULUI...

Simbătă și duminică a avut la Poiana Brașov. Și, pare-încunoștințiați de acest eveniment plăcut, sute și sute de schiori s-au grăbit să vină din toate colțurile țării. Reporterul a încercat să prindă câteva secvențe...

Simbătă, spre prânz, n-ai nimerit deloc. În fața hotelului Sport, o mulțime de copii, nici unul mai mare de 7 ani. Roșii în obraji, stăteau cu bâtele-n mâini, gata de plecare.

— Sinteți din București, de la liceul sportiv de schiuri, mi-a răspuns un Prislea, nestiind încă denumirea corectă a școlii cu care venise. (Era Clubul sportiv școlar nr. 2). Acum plecăm. Am stat 8 zile. Și-am învățat să schiem. Unii avem și diplome ! Că am câștigat un concurs. Unul de „Daciadă". Pe schiuri. Așa-i, Danielue ?

Cel intrebat dă din cap dar nu răspunde. E ocupat : stă cu gura deschisă să prindă fulgii de zăpadă care cad.

La parcaj. Simbătă. Oprește o mașină și, sub privirile uimite ale celor din jur, din ea coboară... 6 copii. Schiurile sînt pe acoperișul mașinii. Le dau jos. Ne aproprem de șofer.

— Atît de mulți într-o singură mașină ? am întrebat.

— Tăi, sînt 6 și cu soferul 7, răspunde el, de parcă ar recita o poezie de Vasile Alecsandri. Ce să fac, tovarășe ? Vor să schieze. În fiecare simbătă și duminică îi aduc la schi.

La „pîrtia începătorilor" — Constantin Cindea este necăjit.

— Auzi, dom'le ! Pentru 6 zile, cu cite trei ore de învățat în fiecare zi, se plătește 240 lei. Eu sînt constănțean. Profesor de educație fizică la o școală generală. Fost baschetbalist. La noi, vara, pentru 14 zile de învățare a înotului se plătește doar 75 lei. De ce o fi aici atît de scump, că trei sferturi de timp se pierde cu urcatul ?

— Priveste pustiul care coboară ! îl auzim pe vecinul profesorului. Este fiul meu. Azi e simbătă. Luni a pus prima oară schiurile în picioare. Acum știe să schieze. L-am dat la instructor. Zici că e pipărat prețul învățatului ? O fi, dar face !

Inginerul Ion Condurache este bucureștean. În fiecare an își rezervă o săptămînă din concediul de odihnă pentru a veni cu băiatul la schi. A început cînd copilul avea vreo 5 ani. Acum are 12...

— Am vrut să-l învăț și am reușit, ne spune inginerul. Dar, să vedeți o ciudățenie : în urmă cu trei-patru ani, fiul meu s-a supărat că eu nu știu să schiez. A început să mă bată la cap să învățăm schiuri. Cine crezi că mi-a fost instructor ? Fiul meu. Acum mă dau și eu. În loc să stau pe... mantinelă și să fumez.

Dorind să schiem și noi, ne-am adresat principalului centru de inchiriere a materialelor sportive, de lîngă hotelul Sport.

— Ce număr purtați la bocanc ? ne-a întrebat responsabilul.

— 42.

— N-am decît clăpari 36—37 și schiuri numai pentru 42—44.

Deci, ori schiuri fără clăpari, ori clăpari fără schiuri. Neștiind cum să ieșim din dilemă, am plecat fără să închiriem nimic.

La centrul de la hotelul Teleferic, n-am avut ce alege : mai erau doar cîteva schiuri, cărora li se făceau reparații. De la ora 8 dimineața, materialele sportive au părăsit centrul. Cam putine, totusi : circa 110 de clăpari și perechi de schiuri. Fată de atîta multime de amatori...

În drumul nostru prin Poiană ne-am oprit la patinoar. Doi oameni se opriseră și ei. Unul avea schiuri. Celălalt nu. Tușea gros.

— Tușești fiindcă nu te lași de fumat. Eu am reușit, a spus cel cu schiurile. Știi cum ? Făcînd schi. Am plecat în fiecare zi, se plăteste